

G'sang (Ohé! les petits agneaux).

Hans, wenn dr Klapperstei
Wieder thàt regiere,
So thàte glich mir zwei,
Anstatt d'Lit rasiere,
D'Klapperstei-Fawrikation
Uf dr Stell afange;
Hans, do wàr z'erlange
Gwiss e schöner Lohn.

Denk, was es Lit jetz hat,
Wo sich nitt vertrage!
Un wo ihn so dur d'Stadt
Tàglic miesste trage!
's wàr an e'm allei nimm g'nüe.
Taüsig miesst me mache!
Wàr das nitt züem lache?
Hans, was sàisch derzüe?

Ne Klapperstei-Fawrike thàte mr afange, Hans, das
hat me doch no nitt hie un hitigstags miesst me viel
ha, wenn er wieder Mode wàr . . . ich garantier Dr, ass
unser G'schàft nie thàt still steh . . .

Hans (fir sich).

Allons, bon, dr Herr Scharfmesser hat wieder
Mischbes g'ha mit siner Fraü. (lüt) Meister, sage Sie
mr emol, was das sage will! „Hans dich hat's!“ (er imi-
tiert dr Herr Bemol).

Herr Scharfmesser.

Bisch Dü eigentlich verruckt, Hans? . . .

Hans.

Ich nitt, awer wohrschinlig der Herr Bemol . . .
grad isch er do gsi, un das hat er mir züer Antwort
gà, wo-n-ich ihm g'sàit ha, er soll in ere Stund ku
's Klavier stimme . . .

Herr Scharfmesser.

Si Fraü wird ne verruckt g'macht ha, Hans hiroth
nitt . . . glaüb mir, 's sin alle M ànner unglücklich . . .

Hans.

Sie hàn güet z'rede, Meister . . . nitt wohr, Sie hàn
e Fraü?

Herr Scharfmesser (mit eme Sifzer).

Jo, Gottlob . . . Isch Nieme do gsi, Hans, hat mi
Nieme welle hole w àhrend ass ich furt gsi bi? . . .

Hans.

Nieme, Meister, as mi züekünftiger Schwiegervater . . .
's niramt mi nur Wunder, was er g'ha hat . . .

Herr Scharfmesser.

Kei Mensch! . . . do isch's als frieiher anderscht
gange! . . . un wo kunnt das her? ha-n-ich vielleicht mine
Kunde nitt güet bedient? . . . i glaüb das nitt, dr Meister
Scharfmesser hat sich immer fir d'Menschheit ufg'opfert!
Nei, das kunnt her, wil jetz alles eso schlecht geht. —
D'Lit w ànn jetz an allem Economie mache. 's losst
sich Nieme nit meh üsrisse, se laüfe-n-eher Wuche lang
umme mit eso Backe (er imitiert g'schwüllene Backe). Lösst
Einer d'Hoor schnide, so müess me se-n-ihm fast üs-
rupfe, ass se nitt so schnell wieder nohwachse. Viel
lehn der Bart steh, fir ass sie sich nimm mien lo ra-
siere . . . isch jetz das e-n-Art, sich so fingerlange Hoor
züem Mül üse lo wachse? denn das wachst alles züem
Mül üse! . . . Vom Schr àpfe-n-un vom z'Oderlo isch gar
kei Red meh . . . Oh! wo isch die schöne Zit, wo me
d'Lit noch iwer dr L àffel balwiert hat? . . .

Hans,

Me macht's jetz noch, Meister, awer uf e ganz andere
Manier! . . .